

7de zondag van Pasen

Joh. 17, 1-11a

Er staat in het Evangelie van deze zondag een heel mooi zinnetje: ‘Dat is het eeuwig leven: dat zij U kennen en Hem die Gij gezonden hebt’. In feite zitten daar twee dingen in.

Op de eerste plaats raakt het aan een verlangen wat alle mensen hebben, of ze nu gelovig zijn of niet: we willen allemaal leven. En niet zomaar leven, we willen gelukkig zijn. En niet eventjes voor een moment, nee: blijvend geluk. En juist omdat we in dat verlangen bedreigd worden, ontstaat angst: angst dat onze gezondheid het laat afweten, angst voor de onbekende toekomst, angst voor het noodlot, angst voor het ouder worden, angst voor eenzaamheid enz. Die angst kan soms rare dingen doen met mensen. We hebben er pillen tegen, werken ons erdoor te pletter, verliezen ons in allerlei lapmiddeltjes als drank, drugs, seks enz. Die angst kan zelfs zo groot worden en zo’n eigen leven gaan leiden, dat mensen er in het ergste geval voor kiezen om uit het leven te stappen.

Wat kunt ge daartegen doen? In feite is de tegenhanger van angst: hoop. En die hoop horen we vandaag aanzeggen: ‘Dit is het eeuwig leven: dat zij U kennen en Hem die Gij gezonden hebt’. Het is de hoop dat elk leven door Gods liefde gedragen wordt, dat we ons aan dat leven mogen toevertrouwen, dat het niet in het ‘niets’ vervalt, dat het zinvol is simpelweg omdat het ook van God is.

Hoe komt ge dan tot dat besef? Hoe laat ge dat in uw diepste binnenste wortel schieten? ‘Dat zij U kennen’, hoorden we daarover zeggen. Nu is kennis iets wat in onze dagen hoog aangeslagen wordt. Hoeveel geld is er bv. niet te verdienen met allerlei kennis-quiz-vragen op TV? Kennis wordt dikwijls gezien als de garantie dat ge het ver schopt in het leven, en wie het ver schopt komt materieel meestal niets tekort. Bovendien telt ge ook mee: ge kunt uw woordje zeggen enz. Het is heel mooi als ge die kennis en alles wat daarbij hoort hebt. Maar maakt dat het geluk uit? Kunt ge van zulke kennis alleen leven?

Het is niet dat soort kennis waar Jezus het over heeft in het Evangelie. Het ‘kennen’ wat eeuwig leven kan schenken, wat gelukkig maakt, is geen verstandelijk kennen. We kunnen door ons verstand misschien wel tot het besluit komen dat er toch ‘iets’ moet zijn, dat er waarschijnlijk wel zoiets als ‘een god’ bestaat. Maar echt gelukkig wordt ge daar verder niet van: het is eerder een vaststelling.

Wat wel bedoeld wordt, is een kennis van het hart. Niet het verstand speelt dan de eerste viool, maar de wijsheid. Het is de kennis of het besef van: in alle situaties van uw leven u aan God durven toevertrouwen en weten dat we in zijn liefde geborgen zijn, wat het leven verder ook brengt. Het is die kennis of hoop die kan bevrijden van angst en die ons ten volle kan doen leven.

Om dat te kunnen hoeft ge geen geleerde te zijn. Ik zou bijna durven zeggen: liever niet zelfs... Die kennis verkrijgt ge niet door studie of wetenschap: ze is de vrucht van de liefde. Een simpele, ongeletterde moeder of oma, die zich

vasthoudt aan haar rozenkrans, kan het in die kennis van God misschien wel verder brengen dan een geleerde theoloog met een dubbele doctorstitel. Want zou voor deze 'kennis' niet vooral de woorden uit de zaligsprekingen gelden over de 'eenvoudigen van hart'? Amen.

Johan Goris, pastoor